

ningstiden eller med andre Ord den slingrende Bevægelse er saa kort, og at der foregaar saa mange Bevægelser under uheldige Forhold i Minutet, at det gjør det umulig for Stibet at styde med sin Taarnkanon og med de agterste Kanoner. Jeg tror derfor ikke, at der er Grund til at rette nogen Bebreidelse mod mig eller mod dem, der have forsvaret „Helgoland“. Jeg staar affirrat paa det samme Standpunkt endnu, jeg ønsker langt hellere at faae et „Helgoland“ fremfor at faae et „Tordenstjold“, men jeg stemmer for en Bevilling til et „Tordenstjold“, naar jeg ikke kan faae et „Helgoland“, thi naar man ikke kan faae det Bedste, maa man nøies med det Næstbedste.

Bojzen: Jeg har blot bedet om Ordet for at udtale min Anerkjendelse af den høitæredede Ministers Beredvillighed til at tage Resolutionen om de nye Uniformer under Overveielse. Jeg føler mig overbevist om, at han ved disse Overveielser vil komme til det Resultat, at disse nye Uniformer ikke ville blive staaende som i Resolutionen nævnt. Da jeg nu har Ordet, maa det maaske være mig tilladt at føie en Bemærkning til, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) udtalte, idet han rettede et mere omfattende Angreb paa de forskjellige Bestemmelser, dels paa Bestemmelserne i Hærloven og dels paa Punkter, der vedrøre dens Gjennemførelse. Det kan ikke falde mig ind at komme dybt ind paa disse Spørgsmaal nu saa sent i Mødet, og der er saa meget mindre Anledning dertil, som Størsteparten af hans Anker jo vedrørte Gjennemførelsen af Hærlovens Bestemmelser, for hvilken selvfølgelig kun Ministeren er ansvarlig. Vi have jo tidligere ogsaa haft Anledning til at beklage de forskjellige Foranstaltninger, og for saa vidt kan jeg være enig med det ærede Medlem; men han føiede dertil en Del Anker, som jeg ganske vist undres noget over at høre fra hans Side efter hans Deltagelse i Forhandlingerne, der gik forud for Tillæget til Hærloven af 1867. (En Stemme: Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds er gaaet.) Det ærede Medlem er gaaet, men han har forøvrigt ogsaa meddelt mig, at han maatte gaa, saa jeg har heller ikke i den Henseende Noget at anse

over. Men ikke desto mindre tror jeg, at en lille Udtalelse af mig er paa sin Plads. Jeg vil da sige, at hans Anker mod Organisationen i det Væsentlige gik ud paa, at vi manglede Tjenestetid navnlig for vort Godfolk, og i den Henseende gik det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) noget i samme Retning. Ja, det er ganske vist, at vort Godfolk lige saa lidt som nogen anden af vore Baabenarter opnaa ikke den Uddannelse eller rettere sagt ikke den Rutine, som enhver større Militærstats Soldater naae. Men man maa huske paa, at vor hele Hærordening er baseret paa et Kompromis. Det er Noget, der staar midt imellem to forskjellige Systemer, mellem den staaende Hær og Militisen, og ethvert Kompromis har naturligvis sine Svagheder, og denne Svaghed ytrer sig netop ofte deri, at der kommer stærke Ribninger frem mellem de forskjellige Anstuelser, hvormellem Kompromisset er sluttet. Saaledes er det ogsaa Tilfældet her. Der staaende Hærs Forordninger ere udtrykte i de faste Kadres. Dem fik man for en væsentlig Del forøget ved Hærlovstillæget af 25de Juli. Den modsatte Anstuelse, Militisstandpunktet, har fundet sit Udtryk i den indskrænkede Tjenestetid. Men begge disse to Synspunkter maa anerkjende hinandens Berettigelse, naar man overhovedet vil leve under et Kompromis, og jeg vil tilstaa, at jeg tror, at vi endnu i en lang Aarrække maa leve paa Kompromisjernes Omraade. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlems Beklagelser ere egentlig berettigede, thi han maa erindre, at hvad der fra hans Synspunkt, altsaa nærmest fra den staaende Hærs Synspunkt, blev vundet i 1880, det blev vundet paa Indrømmelser fra anden Side, men disse Indrømmelser maa de ærede Herrer fremdeles være villige til at erkjende og anerkjende, thi ellers vil Handelen jo ikke være lige. — En Henstilling kom det ærede Medlem med, som giver mig Anledning til at sige et Par Ord, da det kan siges at være et mere brændende Spørgsmaal, en Henstilling om, hvorvidt der ikke var Anledning til at raade Bod paa Virkningerne af Aldersgrændsen. Man maa jo i den Henseende erindre, at Aldersgrændsen og disse Bestemmelser ere gamle Foranstaltninger, og i og for sig — jeg skal i dette Dieblit ikke komme dybt ind derpaa — er